

Stryj 2006

Účastníci

Pálavy

Kuba a Kulda
Kvítek a Martina
Krasty a Anča
Kvítko a Markýza

Ria

Devik a Hanka
Bavor a Junior
Pároč a Kozlík
Pavel a Afťa

1. den – sobota 29.7.

Odjezd z Prahy

Večer odjíždíme z pražského hlavního nádraží lehátkovým vozem rychlíku Vihorlat. Markýza přistupuje v Přerově.

2. den – neděle 30.7.

→ Košice → Чоп → Ужгород → Сянки → Явора

6:57 – 7:22	Košice
10:40 – 14:09	Čop
14:48 – 17:55	Užgorod
21:02 – 21:15	Sjanki
22:10	Javora

Praha → Čop: 786 km
Čop → Javora: cca 170 km
Celkem cca 950 km vlakem

Cesta nočním Vihorlatem proběhla poklidně, ve vlaku do Čopu snídáme. Vlak jede z Čierne nad Tisou do Čopu velmi obezřetně, nad tratí i vedle ní jsou budky hlídačů. V Čopu jsme po výstupu z vlaku zahrnutí celníky do haly, ze které se skrz přepážky a ještě jednu halu vchází do haly nádražní. K úspěšnému překonání přepážky je kromě pasu ještě zapotřebí papírek vyplněný informacemi, kdo jsme, kam jedeme, co tu chceme, čím jsme přijeli a čím a kdy odjedeme. Papírek má dvě části, jednu si tu nechají a druhou, orazítkovanou, odevzdáme až při odjezdu. Našly se mezi námi asi tři propisky, papírky tedy úspěšně vyplňujeme a procházíme přepážkami, ani nemusíme vybalovat žádná zavazadla. Zbývá tedy poslední úkol, papírek do odjezdu neztratit.

Máme čas na prohlídku Čopu, kupujeme první čokoládové bonbóny, pirožky plněné masem a bramborami a rajčata. Električkou odjíždíme do Užgorodu. Vagóny jsou o dost větší než u nás, vedle uličky je po třech místech k sezení a dovnitř se leze po vysokých příkrých schodech. Tento dopravní prostředek má však drobný nedostatek – absenci toalety.

Užgorod má krásné nádraží s věží, fontánou a čistými záchody. Při prohlídce města přecházíme přes téměř vyschlou řeku Už a tajně doufáme, že nás večer nečeká stejně žalostný pohled na řeku Stryj.

Další električkou jedeme do Sjanek, což je stanice v horách na hranici oblastí, kde se musí přestoupit do jiné električky a koupit jízdenky na další cestu, jinak tu nic není. Z vlaku jsou pěkné výhledy, před setměním překonáváme hlavní hřeben Karpat a v Javoře vystupujeme za tmy. Za doprovodu ukrajinské častušky odcházíme po silnici podél trati na louku, kterou Kvítek viděl z vlaku a kde se utáboříme. Naše obavy se naplnily, v řece je opravdu málo vody.

3. den – pondělí 31.7.

Явора → Исаев → Ясеница (13 km, 540 → 519 m.n.m.)

Ráno se k nám přichází pást krávy, musíme si tedy hlídat věci, aby nám je nesežvýkaly nebo neodnesly. V denním světle si prohlížíme řeku a řešíme, jestli pojedeme podle plánu nebo kus někam odjedeme. Kvůli obavám, abychom nesjeli moc nízko a nepřišli tím o pěkný úsek bez civilizace, volíme původní variantu. Podle mapy silnice totiž zanedlouho řeku opouští a vrací se po 20 kilometrech, tedy asi o 30 km níž, než jsme teď. Později se ukazuje, že i po tom, co je na mapě kreslené jako cesta, jezdí autobusy a většina v mapě značených brodů byla nahrazena mosty, takže by se údolím řeky dalo jet pořád. To ale nevíme, a tak se vydáváme na pěší pouť řekou a doufáme, že se situace zlepší. Lodě bez posádky proplují téměř všude, lodě s posádkou pouze na voleji. Trochu pomáhá, když já jedu vzadu a Kuba jde pěšky, jeho hmotnost přece jen není zanedbatelná. Řeka je široká asi 50 m a hluboká 5 – 40 cm, kdyby se koryto zúžilo, bylo by vody dost. Voda v řece je neuvěřitelně teplá.

Nakupujeme v Isajevu ve třech obchodech různé velikosti s různým sortimentem a vodu nabíráme ze studny s rumpálem.

Táboříme na levém břehu naproti studenému přítoku z vesnice Jasenica, večeríme rizoto z dovezených surovin a do noci zpíváme.

4. den – úterý 1.8.

Ясеница → Ластовка → Подсухое (14 km, 519 → 490 m.n.m.)

Probouzí nás cinkání zvonečků ještě před sedmou hodinou, Kuba vylézá ze stanu a odhání od něj krávy, které jdou z vesnice přes řeku na náš břeh na pastvu. Pase je několik malých dětí.

Pokračujeme v pěší turistice řekou, vymyslím nový způsob, jak oddálit chvíli, kdy musíme loď opustit – Kuba jede vzadu a já ležím na bříše na přídi. Docela to funguje. Vody je pořád málo a na hladině plavou kupičky pěny.

Nakupujeme v Lastovce.

Táboříme u silnice naproti ostrovu, kousek odsud je jakési rekreační zařízení. Večeríme pohanku s uzeným, cibulí a česnekem.

5. den – středa 2.8.

Подсухое → Крапивник → Рыбник (15 km, 490 → 455 m.n.m.)

Ráno sice nepřišly krávy, ale začíná pršet a někteří dobalují v dešti. Došlo k rozbahnění břehu a díky Kubovu pádu při sestupu jsme přišli o pumpu, neboť se ulomilo držadlo.

Nakupujeme v Krapivniku.

V Rybniku má řeka velký spád, projíždíme kamenným polem a kdyby bylo dost vody, byla by to opravdu pěkná peřej tak WW II. Od ústí řeky Рыбник už je vody dost a pod ústím je krátká pěkná peřej asi WW II, kterou si moc nevychutnali Devik s Hankou uvíznutí na šutru. Konečně se dala fotit a natáčet nějaká akce.

Táboříme na pravém břehu na pastvině, přišel si nás prohlédnout pěkný čáp, který zapózoval i fotografům.

Před večeří jsme nuceni postavit plachtu (obščij), protože prší. Večeříme těstoviny a pak jdeme brzy spát, dešť zatím neustává.

6. den – čtvrtek 3.8.

Рыбник → Подгородцы → Крушелниця (17 km, 455 → 400 m.n.m.)

Ráno už neprší, opět přišly krávy, tentokrát je pase babka. Voda v řece přibyla, konečně můžeme normálně plout. Jak tak plujeme, najednou se před námi vynořilo obrovské betonové monstrum. Zastavujeme tedy a jdeme si to prohlédnout zblízka. Zjistíme, že to je nedostavěná přehrada, na protější straně postavili ještě přepad, hráz už našťestí nestihli.

Vodu nabíráme v Podgorodcích u silnice, pohled na dobytek a odpadky v okolí nás nutí k zamyšlení, zda je opravdu pitná.

Táboříme na hojně užívaném tábořišti na louce před mostem. Ve svahu směrem proti proudu je pramen. Večeříme rýži s čínskou minutkou a odháníme od stanů psy potulující se kolem a hledající patrně něco k snědku.

7. den – pátek 4.8.

Pěší výlet - Параука (1268,5 m.n.m., 21 km)

Byla by škoda jet do Karpat a nevylézt na žádný kopec, proto dnes pokoříme Parašku (1268,5 m.n.m.), dominantu, kterou ještě několik dní uvidíme, když se otočíme zpátky.

Na tábořišti zůstává Devik, Pároš a Kozlík. Jídlo na cestu si nakupujeme v Krušelnici v krámku u prodavačky ovládající velmi slušně češtinu, neboť pracovala šest let na Dejvické v čínské restauraci a za týden se chystá zpátky. Kupujeme si tu výborný sýr, něco jako korbáčik, ale o dost lepší.

Procházíme vesnicí kolem krásných dřevěných malovaných chaloupek, překvapuje nás však neuspořádanost a zaplevelenost záhonků (tedy místa, kde by se záhonky daly očekávat). Už jsem o tom ale slyšela i u nás, říká se tomu permakulturní zahrada, která místo rytí, zalévání a hnojení využívá přírodních procesů a pesticidy zde nejsou zapotřebí, protože škůdci toho v tom chaosu moc nenajdou a ještě je odpuzuje různý aromatický plevel.

Část cesty jdeme po značce, která potom pokračuje kdo ví kam, my pokračujeme lesem se spoustou borůvek. Na vrcholu stojí obrovský kříž, fouká dost silný vítr a jsou odsud krásné výhledy. Setkali jsme se tu s partou českých technařů, která si odskočila na pěší výlet cestou z Czechteku na Ukrajině na Krymu. Průvodce jim dělá asi desetiletý místní kluk se psem.

Markýza a Kvítko si zpáteční cestu prodlužují a jdou k řece jiným údolím. Při sestupu jsme trochu zmokli, našťestí to byla jen přeháňka. Ve vesnici nakupujeme a po příchodu na tábořiště někteří z nás provádějí komplexnější očistu.

Večeříme gričku s klobáskou a adžikou, Kvítko s Markýzou dorazili až po setmění obohaceni o zážitek z prolézání roštím.

8. den – sobota 5.8.

Крушелница → Корчин → Розгриче (19 km, 400 → 357 m.n.m.)

Včerejší mraky někam utekly a je zase hezky. Asi hodinu po vyplutí mají Pároč s Kozlíkem najednou úplně prázdné dno a po bližším ohledání zjišťují, že důvodem je asi patnácticentimetrová díra. Na kamenitém ostrůvku zastavujeme, Anča lepí, v době schnutí jdeme do Korčina nakoupit a obědváme. Krámky tu jsou čtyři a abychom nakoupili vše, co potřebujeme, je nutné navštívit všechny. Vodu nám dává opilec, který rozumí česky, ale já jemu moc ne.

Odpoledne se řeka začíná dělit do ramen a objevují se větší vlny. Asi 2 km nad soutokem s řekou Опир, za ostrovem, vjíždíme do krásného jazyku s vracákem, do kterého si všichni vjíždí ještě asi 15 minut. Přitéká Опир, má asi tolik vody co Стрый a na soutoku je krásné rozhraní.

Pod železničními mosty je ještě jeden ve vodě a trčí z něj ocelové profily. Projíždíme několik pěkných peřejí, poslední je asi WW III-, tu si předem prohlížíme a průjezdy natáčíme a fotíme. Při odjezdu Kvítka s Markýzou najíždí do proudu, převrací se a mají tím prvenství na této akci.

Táboříme na zanedbané pastvině na pravém břehu před Rozgriče, za řekou je hlavní trať a hlavní silnice. Pršet začíná těsně po postavení stanů, stavíme tedy občij. K večeri smažíme baklažany s rajčaty a vepřovou konzervou, máme k tomu brambory, dochucujeme adžikou a je to výborné.

9. den – neděle 6.8.

Розгриче → Стрый (23 km, 357 → 294 m.n.m.)

Ráno se tu sice pasou krávy, ale jsou dost daleko od stanů. Po zabalení se jdeme podívat na skalní kláštery, je to však jen jedna jeskyně se třemi obrázky, ani slibovaný výhled není nic moc.

Okolo dvanácté vyplouváme. Je hezky, svítí sluníčko, ale je docela zima. Řeka se stále dělí do ramen a v místech, kde se ramena spojují, jsou ostrá rozhraní, víry a karfioly. Na nejsilnějším rozhraní se převrací Kvítka s Markýzou, Affa s Pavlem a Krasty s Ančou, všichni najednou. Následuje klidnější úsek, jeden břeh je štěrkový, pozvolný, naplavený a druhý vysoký, hlinitý a jsou v něm hnízda břehulí, které kolem nás létají a loví hmyz.

Obědváme na oblázkové pláži u Gornoje.

Na začátku města Stryj je několik mostů potrubních, železničních a silničních, používaných i spadlých. Patrně to funguje tak, že když most poškodí velká voda, prostě se vedle postaví nový a o ten starý už se nikdo nestará, až spadne, tak spadne. Zde jsou na jednom místě minimálně tři spadlé mosty a na tom, co z nich zbylo (pilíře, pražce s kolejnicemi, různé kusy betonu i s dráty, traverzy...), se při povodni nachytaly klády, větve i celé stromy. Vzniklý útvar potom místní vodáci na internetu označují jako těchnoparog (попор = peřej). Část jedeme, konec postupně přetahujeme, protože v místě ideálních průjezdů pod vodou trčí výztuž ze spadlého mostu.

Po dlouhém rozhodování táboříme u města na pravém břehu, levý břeh je obydlenější a na táboření tedy ne úplně bezpečný. Rozhodujeme se večeřet ve městě, převážíme se na druhý břeh a Bavor s Hankou hlídají. Pokoušíme se navečeřet všichni v jednom podniku, což nebyl úplně dobrý nápad. Nakonec se to podařilo, ale ne příliš dobře. Sedíme u dvou různých stolů, jeden je v předsálí u výdejního okénka, druhý v zakouřené místnosti s dunivou hudbou. Obsluha evidentně není zvyklá na to, aby do již docela plného podniku přišlo čtrnáct hladovců a moc to nestíhá, čemuž se není co divit. Kvalita jídla je slušná, kvantita bohužel trochu

pokulhává. Překvapilo mě, jak chutné tu mají saláty. Jinak je vidět, že město večer žije a v ulicích a různých podnicích jsou snad všichni jeho obyvatelé.

10. den – pondělí 7.8.

Стрыї → Куты (17 km, 294 → 263 m.n.m.)

Dopoledne věnujeme opět městu, jdeme nakoupit na trh i do obchůdků a obědváme pelmeně v jedné z restaurací, kam jsme se večer nevešli. Teď s tím není žádný problém, částečně asi i proto, že jsme jen dva. Na trhu mají všechnu zeleninu, kterou potřebujeme koupit, Markýza sehnala náhradu za rozpadlé tenisky a konečně jsme mohli ochutnat opravdový kvas z cisterny, který si necháváme natočit i do petlahví s sebou.

Vyplováme po jedné hodině, řeka se opět dělí do ramen, ale už je pomalejší než včera. Táboříme na vysokém levém břehu za vsí Kutu, ve které bereme vodu. Vaření přerušuje asi dvouhodinový silný déšť, který naplnil kotlíky skoro až po okraj. Po dešti jsme odměněni krásnou duhou. Večeříme těstoviny s červenou omáčkou z protlaku, klobáskou a sýrem.

11. den – úterý 8.8.

Куты → Жидачов → Межиречье (25 km, 263 → 240 m.n.m.)

Vjíždíme do krajiny ropovodů a plynovodů. Objevují se hejna racků a v jednu chvíli naši flotilu rozděluje brodící se a plovoucí stádo krav. Před Židačovem řeku zpomaluje kilometrový volej. V Židačově jsou dva stupně z nahrnutých balvanů a kusů betonu pod novým a starým mostem. První jedeme a druhý přenášíme, za ním na mělčině přistáváme a jdeme nakoupit. Nákup se nám trochu zkomplikoval, protože dnes čistí papírnu a kvůli tomu v celém městě nejde elektřina a voda. To znamená, že jsou některé obchody zavřené úplně a v těch otevřených nemají zboží, co se normálně uchovává v mrazáku. Na trhu mají našťástí věcí dost, akorát sehnat chleba je dost složité. Vodu nabíráme u chlapa, který mluví slušně česky, protože pracoval v Plzni v zahradnictví. Tady se živí asi něčím podobným a věnoval nám tašku okurek.

Po obědě řeka místy vůbec neteče, někteří nepádlují a zůstávají pozadu a jiní jsou z toho nervózní. Táboříme na pravém břehu na pláži a večeříme polévku a opečené klobásky s chlebem.

12. den – středa 9.8.

Межиречье → Козару (34 km, 240 → 229 m.n.m.)

Doplouváme k ústí do Dněstru, který sice teče rychleji, ale je širší, takže to není tak vidět a málokdo to ocení. Vlny jsou leda tak od větru. Rozhodujeme se obědvat na vodě, nic tu nehrozí a aspoň se pohneme z místa.

V Bukovině bereme vodu. Za Lapišínem opouštíme rovinu a krajina je hezčí, ale začíná pršet. Markýza a Kvítka se zapomínají vzadu a ostatní pádlují, aby se zahřáli, vůbec není jednoduché nás dojet.

Pod ústím řeky Sviča je peřejka s vlnou a za Starým Selem pěkné skály. Táboříme na levém břehu u místa, kam chodí krávy pít. Vypadá to, že zase začne pršet, ale spadlo jen pár kapek a uklidnilo se to. Večeříme brambory s cibulí, paprikami, rajčaty, česnekem a místní vepřovkou.

14. den – čtvrtek 10.8.

Козори → Галич (30 km, 229 → 214 m.n.m.)

Řeka slušně teče, občas je malá peřejka. Je teplo a sluníčko dost praží. Obědváme s vyhlídkou na elektrárnu, která rozhodně nemá žádné odsíření nebo čištění spalin, kouř je zabarven do šedohněda. Táboříme v Haliči před mostem na levém břehu, vedle stanů je uvázaná kráva a bučí na nás. Uklízíme, balíme a sušíme loď. Kuba kupuje na zítra jízdenky z Ivano-Frankovsku do Čopu, tento proces trvá 90 minut a je třeba přepsat jména všech účastníků do azbuky. Pokladní to přepíše na dvě části jízdenky a do jakési nádražní kroniky (tak to prý vypadá, těžko říct, co to je), část jízdenky si nechá a na tu naši ještě umelecky vystřihne cenu – to funguje jako některé trhací jízdenky u nás, akorát je tam těch sloupečků s částkou několik a podle ceny se tam vystřihají zuby, pak to ještě přehne, proděraví a jde na další jízdenku ze šestnácti.

Pro bučící krávu přijel na kole z vesnice kluk a ta kráva utíkala stejně rychle, jako on jel na tom kole, což mě dost překvapilo. Večeříme rýží s čínou vylepšenou cibulkou a slaninou. Po večeři ještě zpíváme a vyhání nás déšť.

15. den – pátek 11.8.

Odjezd, prohlídka Ivano-Frankovska

Ráno pořád ještě prší, v poledne musíme jít na vlak a dopoledne jsme chtěli jít do města, usušit stan a všechno, co je ještě mokré. Plán se ale nevydařil, vylézáme a balíme, když už stejně musíme jít, naštěstí déšť trochu slábne.

12:57 – 13:05	Halič
13:52 – 18:25	Ivano-Frankovsk
3:34 – 4:00	Čop
3:23 – 4:05	Čierna nad Tisou
5:44 – 6:15	Košice
9:29 – 10:42	Žilina
16:46	Praha hl.n.

V Ivano-Frankovsku dáváme věci do úschovny a jdeme si prohlédnout město. V příjemné restauraci si dáváme salát, polévku, pelmeně, rajčatový džus a čaj a přečkáváme tu největší dešť. Prohlížíme náměstí a dostáváme se až na veliký trh v kulaté budově. Kupujeme na cestu a domů víno, bonbóny, sušenky, chalvu, rajčata a rjažanku. Z trhu jedeme na nádraží maršrutkou a před odjezdem ještě stíháme v nádražním bufetu vykoupit všechny čeburjky.

Jedeme lehátkovým vlakem, průvodčí nám nosí čaj a sušenky podobné našim předrevolučním Duklám, konverzujeme se spolucestujícími a večer tvrdě usínám.

16. den – sobota 12.8.

Příjezd domů

V Čopu jsme upozorněni, že náš nalezený vlak v 6:33 nejede, jsme bleskurychle odbaveni a vtlačeni do vlaku ve 4:00, o kterém jsme nic nevěděli. Odbavení bylo zpestřeno pouze orazítkováním jízdenky za 2 hřivny na osobu.

V Čierne nad Tisou nás Slováci odbavujú dost rozpačité, naše čakání před vchodem do jejich kanceláře ukončují dotazem, zda nevezeme cigarety, a posílají nás pryč, nakonec stíháme vlak ve 4:05.

V Košicích na nás vlak už čeká a v Žilině máme čas na malou prohlídku města. Nastupujeme do IC Detvan, kterým jedeme až do Prahy. Po cestě jíme slunečnicová semínka, takže na konci cesty je pod námi nastláno podobně jako ve vlacích z Rumunska. Do Prahy přijíždíme díky změnám v Čopu o dvě hodiny dřív než se plánovalo.

Závěr

Za letního stavu je lepší jet z Krapivnika nebo Rybnika a končit ve Stryji nebo Židačovu a jet jen na týden. Ještě lepší by bylo jet za jarního tání z Verchnoje Vysockoje do Stryje a zkusit maršrutku z Čopu.

Kuba a Kulda

Výdaje:

CZK:	Doprava	Zpáteční skup. sleva Pha - CnT	1053
		Zpáteční skup. sleva CnT - Čop	75
		Lehátko Pha - Košice	141
		Společné jídlo z Prahy	130
		Nákup 500 UAH (4,70 Kč/UAH, Hanka)	2350 (při započ. kurz. ztráty 1 UAH = 5,26 Kč)
		Prodej zbylých UAH (4 Kč, Nekázanka 10)	-888
		CELKEM	2861 Kč
UAH:	Doprava	Prigorod. Čop - Sjanki	5
		Prigorod. Sjanki - Javora	3
		Prigorod. Halič – Ivano-Frankovsk	2,20
		Plackartnyj Ivano-Frankovsk - Čop	21,30
		Poplatek Čop	2
		CELKEM DOPRAVA UA	33,50 (176,21 Kč)
		Společné jídlo	25,70 (135,18 Kč)
		Ostatní	218,80 (1150,89 Kč)
		CELKEM UAH	278 UAH